

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: V.L., st. přísl. Ukrajina, *zastoupeného: Organizace pro pomoc uprchlíkům, Kovářská 4, 190 00 Praha 9*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **20.12.2016 č.j. OAM-176/LE-LE05-LE05-PS-2016**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí, kterým mu byla ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o azylu**“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců Balková do 5. 4. 2017, pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost, a to z toho důvodu, že nebyly naplněny zákonné podmínky předepsané daným ustanovením.

Pokud se jedná o prvou podmínku uplatnění institutu povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, tedy že „nelze účinně uplatnit zvláštní opatření“, žalobce citoval ustanovení

§ 47 odst. 1 a 2 zákona o azylu a namítl, že žalovaný správní orgán se ve svém rozhodnutí vůbec nevypořádal s otázkou nemožnosti účinného uplatnění zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu, která je podmínkou zajištění cizince dle § 46a zákona o azylu. Podle žalobce se žalovaný správní orgán omezil na konstatování na straně 4 o pouhých dvou větách, pouze hodnotil pobytovou historii žalobce a konstatoval, že „o neúčinnosti zvláštního opatření v případě jmenovaného svědčí nejen jeho dlouhodobé a vědomé naprosté nerespektování právního řádu i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání“.

Žalovaný tak dle žalobce zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností ve vztahu k rozhodnutí o nemožnosti uložení alternativních zvláštních opatření, neboť se nevyjádřil k žádné z alternativ a neuvedl důvody, pro které nelze danou alternativu uplatnit. Žalovaný se ve svém rozhodnutí věnoval pouze rozsáhlému zdůvodnění svého názoru, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla žalobcem podána účelově. Nicméně z rozhodnutí není zřejmé, proč by uložení zvláštního opatření nebylo možné zabezpečit účast žalobce v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce proto namítl, že z žalobou napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakého důvodu by nestačilo umístění žalobce do pobytového střediska, případně uložení povinnosti osobně se hlásit na ministerstvu a ponechat obstarání ubytování na žalobci.

Samotná okolnost, že se žalobce nacházel na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, nezakládala podle žalobceva tvrzení důvod domnívat se, že nebude možné zabezpečit jeho účast v řízení o mezinárodní ochraně prostřednictvím využití zvláštních opatření. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2016, sp. zn. 44 A 26/2016-20, který zdůrazňuje, že účelem zvláštních opatření je zabezpečit účast žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany a nikoliv zabezpečení realizace vyhoštění žadatele po zamítnutí jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ve výše uvedeném rozsudku Krajský soud v Praze rovněž konstatuje, že mezi účelovostí žádosti a neúčinností zvláštních opatření nevidí žádnou souvislost. Motivace k podání žádosti o mezinárodní ochranu totiž nemá prima facie žádný vztah k tomu, zda je nutné žalobce zajistit, aby byla zabezpečena jeho účast v řízení.

Žalovaný dle žalobce pouze uvedl, že vzhledem k pobytové historii žalobce by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, přičemž z rozhodnutí není zřejmé, proč by účast žalobce využitím mírnějších opatření nemohla být zabezpečena. Vzhledem k tomu, jakým způsobem žalovaný správní orgán postupoval, a tudíž se vůbec nezabýval první podmínkou zajištění žadatele o mezinárodní ochranu, zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalovaný správní orgán pouze rekapituloval pobytovou historii žalobce a vůbec se nezabýval možností využití mírnějších opatření. Žalovaný správní orgán rovněž vůbec nevzal v úvahu, že žalobce neměl doposud uložené správní vyhoštění.

Žalobce též zdůraznil, že zajištění představuje mimořádný a krajní prostředek, kterým žalovaný zasahuje do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu, přičemž by mělo být rozhodnutí o zajištění vyčerpávajícím způsobem zdůvodněno. Jak vyplývá ze znění ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu („nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření“), institut zajištění má fakultativní charakter a zajištění je nepřípustné, je-li účelu zajištění možné dosáhnout mírnějšími a hospodárnějšími prostředky. V případě žalobce se žalovaný

správní orgán zabýval použitím mírnějších opatření na straně 4 napadeného rozhodnutí pouze několika větami, přičemž chybí úvaha správního orgánu, z jakého důvodu by nestačilo umístění žalobce do pobytového střediska, případně uložení povinnosti osobně se hlásit na ministerstvu. Z výše uvedených důvodů považoval žalobce předmětné rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

V případě, že by žalobce bydlel v pobytovém středisku, byl by tak plně k dispozici správnímu orgánu pro řízení o mezinárodní ochraně, čímž by byla zabezpečena i jeho účast v řízení tak, jak to vyžaduje ustanovení § 47 odst. 2 zákona o azylu. Správní orgán se však v napadeném rozhodnutí touto možností vůbec nezabýval.

Žalobce dále v žalobě zásadně nesouhlasil se způsobem, jak správní orgán při rozhodování postupoval, či spíše nepostupoval, vzhledem k okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu) a s ohledem na to, aby řešení odpovídalo veřejnému zájmu a vycházelo ze skutečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu). To hlavní, co správní orgán v řízení hodnotil, je dle žaloby skutečnost protiprávního jednání žalobce spočívající v pobytu na území ČR bez pobytového oprávnění. Ovšem ostatní okolnosti v rozhodnutí zjevně nevzal správní orgán dostatečně v úvahu.

Žalobce se v kontextu výše uvedeného domníval, že se žalovaný zhodnocení toho, zda jsou skutečně splněny zákonné předpoklady pro vydání napadeného rozhodnutí, nevěnoval dostatečným způsobem.

Konečně žalobce namítl, že napadené rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění, jak jej vyžaduje § 68 odst. 3 správního řádu. Dle tohoto ustanovení je správní orgán povinen uvést důvody výroků, podklady pro jejich vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení. Namísto toho zde však žalovaný pouze rekapituloval informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie ČR. Dále se žalovaný pouze věnoval vlastní úvaze o účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu, ovšem nijak se nezabýval využitím alternativ k zajištění, tak jak to zákon ukládá. Žalovaný poskytl velice stručná konstatování, což však nelze považovat za odůvodnění splňující nároky kladené zmíněným ustanovením správního řádu. Žalobce tak v závěru znovu zdůraznil závažnost zde aplikovaného institutu, kdy v případě tak závažného zásahu, jakým je faktické zbavení osobní svobody, ke kterému zde bezesporu dochází, je nezbytné postupovat velmi pečlivě a odůvodnění rozhodnutí se věnovat velmi podrobně. I z tohoto důvodu by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno také pro jeho nepřezkoumatelnost.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu. K námitkám žaloby vztahujícím se k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že je z napadeného rozhodnutí jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR dle § 87 odst. 1 zákona o azylu zjistil, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu

Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „OPKPE Praha“) č.j. KRPA-501768/ČJ-2016-000022 ze dne 15. 12. 2016 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění cizince byla skutečnost, že dne 12. 12. 2016 při pobytové kontrole v obchodním centru v Praze 5 předložil k prokázání své totožnosti neplatný cestovní doklad Ukrajiny s vlepenými vízovými štítky ČR. U obou štítků vzniklo podezření, že byly pozměněny. Následnou lustrací v příslušných evidencích bylo zjištěno, že cizinec nedisponuje platným vízem, povolením k pobytu, ani žádným jiným oprávněním k pobytu na území ČR. Z tohoto důvodu byl zajištěn a eskortován na OPKPE Praha. Uvedené vízové štítky byly podrobeny odbornému posouzení jejich pravosti a u obou bylo zjištěno jejich neoprávněné pozměnění spočívající ve změně data jejich platnosti. Bylo tedy zjištěno, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně bez platného víza, povolení k pobytu, či jiného oprávnění k pobytu, a prokazoval se pozměněným dokladem totožnosti. Z tohoto důvodu mu bylo dne 13. 12. 2016 správním rozhodnutím OPKPE Praha uloženo vyhoštění na dobu 2 let, bylo proti němu zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, a také byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.

Žalobce, dle svého vyjádření, naposledy přicestoval z Ukrajiny do České republiky na konci roku 2014, a to na základě polského víza, které, jak bylo následně potvrzeno, pozměnil. Žalobce tak zcela ignoroval svou zákonnou povinnost vycestovat a úmyslně se prokazoval pozměněným dokladem totožnosti. Následně po zajištění podal žalobce dne 16. 12. 2016 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán po posouzení skutečností týkajících se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území České republiky a schengenského prostoru dospěl k závěru, že v jeho případě se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo jej pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, nikoliv až po přibližně 2 letech nelegálního pobytu na území České republiky, a po následném zadržení Policií České republiky, zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace správního vyhoštění.

Z žalobcova jednání je dle mínění žalovaného zcela zřejmé, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána zcela účelově, především aby se vyhnul správnímu vyhoštění a zajištění a mohl setrvat v ČR. Rizika vážné újmy při návratu do vlasti se žalobce neobával a překážku vycestování při správním řízení o vyhoštění nesdělil. Vycestování na Ukrajinu se začal obávat až poté, co byl omezen na svobodě a požádal o mezinárodní ochranu. Z daného je tudíž zřejmé, že žalobci jde v jeho žádosti o mezinárodní ochranu především o legalizaci jeho pobytu na území ČR. K účelu legalizace pobytu mělo přispět i samotné chování žalobce, kdy se pozměněním vízových štítků snažil uvést v omyl státní orgány ČR. Z výše uvedených důvodů proto správní orgán rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Správní orgán připomněl, že „v případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná

domněnka, že tato žádost byla účelová.“ (z rozsudku Nejvyššího správního soudu, č.j. 5 Azs 24/2008 ze dne 15. 8. 2008). Správní orgán dále v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016, č.j. 7 Azs 55/2016, ze kterého vyplývá, že skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Žalovaný dále odmítl námitku uvedenou v žalobě, že v případě žalobce nezvažoval možné alternativy uvedené v ust. § 47 zákona o azylu. V napadeném rozhodnutí na str. 3 a 4 je prokazatelně uvedeno, že správní orgán se v případě žalobce dostatečně zabýval možností uložení zvláštních opatření dle ust. § 47 zákona o azylu, nicméně došel k závěru, že by uplatnění těchto opatření nebylo dostatečně účinné, a to zejména vzhledem k tomu, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu České republiky. Vzhledem k evidentní účelovosti žalobcova jednání a s přihlédnutím k jeho protiprávnímu jednání (pozměnění cestovního dokladu za účelem oklamání státních orgánů České republiky a prodloužení svého zdejšího nelegálního pobytu) má žalovaný za to, že uplatnění zvláštních opatření (§ 47 zákona o azylu) by nebylo účinné. K tomu správní orgán odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, č.j. 7 Azs 185/2016-23, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval: „Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.“

V souvislosti s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2016, sp. zn. 44 A 26/2016-20, na který žalobce ve své žalobě poukázal a z něhož citoval, žalovaný uvedl, že žalobce presumuje a správnímu orgánu podsouvá jako důvod jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu to, co z žalobou napadeného rozhodnutí vůbec nevyplyvá, tedy že k zajištění žalobce bylo správním orgánem přistoupeno pro zabezpečení realizace jeho budoucího vyhoštění, neboť správní orgán má obavy, že žalobce ani po případném zamítnutí jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany neopustí území České republiky. Takovéto odůvodnění zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu v napadeném rozhodnutí není.

V závěru žalovaný odkázal na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný správní orgán měl za to, že postupoval v souladu s právními předpisy a žalobcovy námitky neshledal důvodnými.

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Předmětné ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle*

evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Veškeré námitky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že nebyla naplněna podmínka, podle níž se o zajištění rozhodne tehdy, jestliže nelze účinně uplatnit zvláštní opatření.

Žalobce zejména tvrdil, že žalovaný se nevypořádal s otázkou nemožnosti účinného uplatnění zvláštních opatření, když pouze hodnotil pobytovou historii žalobce a omezil se na konstatování, že „o neúčinnosti zvláštního opatření v případě jmenovaného svědčí nejen jeho dlouhodobé a vědomé naprosté nerespektování právního řádu i uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání“. Této námitce žalobce nelze přisvědčit.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný správní orgán vycházel ze skutkových zjištění, která mají oporu ve správním spisu. Žalobce pobývá na území ČR již od roku 2014 a žádost o udělení mezinárodní ochrany podal teprve poté, co byl zadržen, zajištěn, umístěn v zařízení pro zajištění cizinců a bylo mu uloženo správní vyhoštění. V mezidobí mu nic nebránilo obrátit se na příslušné orgány s žádostí o mezinárodní ochranu. V řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců uváděl pouze ekonomické překážky svého vycestování, resp. zájem zůstat v ČR kvůli práci, a nezastíral, že pozměnil vízové štítky, aby nemusel vycestovat. Naproti tomu v žádosti o udělení mezinárodní ochrany již uvedl obavy o svůj život pro případ návratu na Ukrajinu. Z toho žalovaný vyvodil, že je důvodné se domnívat, že podaná žádost je účelová a cílí na vyhnutí se vyhoštění a legalizaci pobytu na území ČR, neboť žalobce měl možnost podat žádost dříve, nic mu v tom nebránilo. Pro závěr o účelovosti žádosti svědčí rovněž fakt, že žalobce v předcházejícím řízení o zajištění podle zákona o pobytu cizinců uvedl jako překážku vycestování pouze ekonomické důvody a nikoli skutečnosti, které později uvedl v žádosti o mezinárodní ochranu, ačkoli nic nenasvědčuje tomu, že mu tyto nebyly známy již dříve.

Z těchto skutečností žalovaný v napadeném rozhodnutí shledal, že žalobce využije jakékoli možnosti včetně prokazování se pozměněným dokladem totožnosti a podání žádosti o mezinárodní ochranu, aby se vyhnul vyhoštění a mohl v ČR setrvat a pracovat zde, byť nelegálně. Nadto považoval žalovaný za jednoznačně prokázané, že žalobce se vyhýbal svým povinnostem, když dlouhodobě a zcela vědomě nerespektoval svoji povinnost vycestovat, a k oklamání státních orgánů ČR a prodloužení pobytu na území ČR neoprávněně pozměnil svůj cestovní doklad a prokazoval se jím.

Výše jmenované důvody pak vedly žalovaného k závěru, že zvláštní opatření dle § 47 by byla neúčinná, a souvětí, citované a napadené žalobcem v žalobě, toliko shrnuje tyto důvody, které byly již předtím rozvedeny. Z toho vyplývá názor soudu, že žalovaný správní orgán se dostatečným způsobem vypořádal s otázkou nemožnosti účinného uplatnění zvláštních opatření.

Obdobně lze uzavřít, že žalobcova námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ve vztahu k rozhodnutí o nemožnosti uložení zvláštních opatření, neboť se žalovaný nevyjádřil k žádné z alternativ, není důvodná. Jak již bylo uvedeno k předchozí námitce, z odůvodnění

napadeného rozhodnutí je seznatelné, jaké důvody žalovaného k rozhodnutí vedly, a to i bez nutnosti vyjadřovat se ke každé z alternativ samostatně.

Žalobce dále argumentoval rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2016, sp. zn. 44 A 26/2016-20, s tím, že nelegální pobyt na území ČR ještě nezakládá důvod domnívat se, že nebude možno zabezpečit jeho účast v řízení při uložení zvláštního opatření. Žalovaný se proti této námitce vymezil ve vyjádření k žalobě v tom smyslu, že žalobce presumuje a podsouvá správnímu orgánu jako důvod zajištění v zařízení zabezpečení realizace budoucího vyhoštění, což nijak nevyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud nepřisvědčil námitce žalobce.

Soud nepopírá, že účelem zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je zabezpečení účasti v řízení a nikoli realizace vyhoštění. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je ovšem zřejmé, že žalovaný nepřekročil rámec daný ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, když pouze zkoumal, zda jsou naplněny podmínky zajištění dle tohoto ustanovení. Možnostmi realizace správního vyhoštění, např. jejím ztížením, se v odůvodnění nijak nezabýval.

Zdejší soud na druhou stranu nesdílí názor Krajského soudu v Praze, že účelovost žádosti a neúčinnost zvláštních opatření spolu nesouvisejí a motivace k podání žádosti o mezinárodní ochranu nemá žádný vztah k tomu, zda je nutné žalobce zajistit. Z ustálené judikatury vyplývá, že podmínky uvedené v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jsou kumulativní. Zároveň je stěží myslitelné, aby účelovost žádosti a neúčinnost zvláštních opatření od sebe byly důsledně odděleny. Pokud je dán důvod domnívat se, že žalobce podal žádost účelově, lze rovněž předjímat, že by nemusel mít zájem na své účasti v řízení, pokud mohl žádost o mezinárodní ochranu podat již dříve a skutečnosti, které v žádosti uvádí, mu musely být již dříve známy. Krajský soud v Praze v rozsudku doslova uvádí: „Motivace k podání žádosti o mezinárodní ochranu totiž nemá prima facie žádný vztah k tomu, zda je nutné žalobkyni zajistit, aby byla zabezpečena její účast v řízení. Soud nevylučuje, že v konkrétních případech by takový vztah přesto mohl být, nicméně v projednávané věci žalovaný žádný takový vztah neprokázal.“ Zdejší soud trvá na tom, že popřením existence souvislosti mezi účelovostí žádosti a neúčinností zvláštních opatření by byla popřena efektivní aplikace ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

V tomto konkrétním případě je z odůvodnění rozhodnutí patrné, že zajištění účasti žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany mírnějším způsobem nepovažoval žalovaný za dostatečné proto, že žalobce dlouhodobě a vědomě nerespektoval právní řád ČR i jemu uložené povinnosti a jednal zcela účelově (mezi důvody patří mj. pobyt bez platného víza či jiného oprávnění k pobytu, nevycestování, prokazování se pozměněným dokladem, zahájené trestní stíhání). Dále to, že již dříve uložené správní vyhoštění nepostačuje samo o sobě k tomu, aby byla dána dostatečná záruka pro vedení řízení o mezinárodní ochraně bez zajištění, a že je tedy třeba zohlednit i jiné významné skutečnosti, judikoval již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 1. 2017, č.j. 10 Azs 288/2016-27, bod 25. Z výše uvedeného se podává, že takové významné skutečnosti zde byly dané (viz výše v tomto odstavci). Je proto možné shrnout, že žalovaný se dostatečně vypořádal s možností uplatnění zvláštních opatření namísto zajištění.

K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z toho důvodu, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s důvody, pro které nepostačí umístění žalobce do pobytového střediska, případně uložení povinnosti osobně se hlásit na ministerstvu, argumentoval žalobce též zásahem do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu, resp. fakultativním charakterem zajištění, které vyžaduje vyčerpávající zdůvodnění. Soud neshledal, že by odůvodnění rozhodnutí bylo natolik vágní a stručné, že by z něj nebyly seznatelné úvahy, kterými se žalovaný řídil. Dostatečně posoudil, zda jsou dány důvody pro zajištění, a uvedl, proč nepovažuje zvláštní opatření za postačující. Proto námitka nepřezkoumatelnosti není důvodná.

K námitkám žalobce stran postupu správního orgánu soud neshledal, že by byla porušena ustanovení § 2, § 3 ani § 68 správního řádu. Žalovaný vycházel ze zjištěného stavu věci a dostatečně posoudil všechny rozhodné skutečnosti. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je takové povahy, že je z něj patrné, z jakých podkladů žalovaný vycházel a na základě jakých úvah k rozhodnutí dospěl.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 8. února 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová